

Különös sárkány

©Beltwaan.net

2012.

Bóbita gyűlölte a hétfőt. Márpedig hétfő volt, és ezt rögtön tudta, amit kinyitotta a szemét. Tiszta szívből gyűlölte a hétfőt. Félig kábán tápázkodott fel, és úgy érezte, minden porcikája sajog... a hétfőtől. Vakította a beszűrődő fény, mégis tett felé néhány tétova lépést. Kint süt a nap. Mindenki azt mondaná, „szép idő van”, de ez butaság. Ma hétfő van.

Kitámolygott a napfényre, és hunyorogva a tengert. Festői látvány, de Bóbitának elege volt belőle. Meleg volt, és ő utálta a meleget... a napfényt... a hullámokat... az idióta sirályokat... a hétfőt... és az egész világot is.

Megállt a mélység peremén. Odalent, közel fél mérföld mélyen, hullámok döngették a sziklafalat. Bóbitának mindenből elege volt. De jó lenne... Pár pillanatra szemezett a mélységgel. Ha most levetné magát, szétroncsolódna a sziklákön, alig maradna belőle valami, és azt is megennék a rákok és mindenféle tengeri herkentyűk, amiknek Bóbita a nevét sem tudta. Kevesen tudnák megállapítani, hogy ki vagy mi volt, ami leesett. De jó lenne... Megingott, majd hirtelen elhatározással elrúgta magát, és pörögve zuhant alá a semmibe.

Süvített körülötte a levegő, orrában érezte a szelet és a tenger illatát. Pár pillanat választotta el, hogy szétloccsanjon odalent. Elképzelte, milyen lesz, amikor becsapódik, szétkenődik, és darabokra hull. De jó lenne...

Az utolsó pillanatban kiterjesztette szárnyait, és néhány csapással lelassította magát. Farka a hullámok taraját hasította, ahogy elsiklott a víz felett. Odalenn halak menekültek böhom árnya elől. Suhintott néhányat szárnyaival, és kecsesen felröppent vagy félszáz öl magasra. Hátrahajtotta fejét, és trillázó hangot adott ki, miközben pikkelyein megcsillant a fény. Ott bucskázott néhányat a levegőben, majd még magasabbra hajtotta magát. Visszanézett a sziklaszirtre, ahol barlangja tátongott.

Keskeny ösvény kanyargott fel a szirtre, és az ösvényről három pöttöm alak bámulta a víz felett kigyózó Bóbitát. Ketten azonnal beugrottak egy bokor mögé, de a harmadik sóbálványként bámulta Bóbitát, míg a másik kettő ki nem nyúlt érte, és nem rángatta a fedezékbe. Nicsak! Három kalandozó egyenesen (pontosabban, az ösvényen kanyarogva) épp az ő barlangja felé tart.

Talán mégsem lesz olyan pocsék ez a hétfő...

* * *

Taragon már tudta, hogy hiba elhozni a varázslót. Azt hinné az ember, egy varázsló hasznos eleme a csapatnak: az ellent tűzgolyókkal és jégviharokkal bombázza, és hárítja a mágikus támadásokat. De ez a varázsló még semmilyen trükköt nem mutatott, viszont folyamatosan kiselőadást tart a különféle sárkányokról. Drakológus, a sárkányok szakértője.

Van egy sárkánydetektora, de az épp akkor nem jelezte a sárkányt, amikor az kibújt a barlangjából, és levetette magát a szikláról. Korábban bezzeg folyton sárkányt jelzett. Mind tudták, melyik hegyen lakik a sárkány, a varázsló szerkenytyúje valahogy épp az ellenkező irányba mutatott. A fickó már órák óta gyözködte társait, hogy rossz irányba mennek, amikor a sárkány előbújt, és akrobatamutatványokat végzett a levegőben. Szép kis szakértő!

Pár napja egy sziklára bukkantak, rajta egy furcsa karmolással, amiről a varázsló váltig állította, hogy a sárkány karma nyoma. Társai nem kis bosszúságára legalább fél napot eltöltött mellette, méricskél, mintát vett, jegyzetelt, majd drakonometriai szakértelmére hivatkozva megállapította, hogy a sárkány egy kék nőstény, negyedmér föld hosszú villámokat tud lehelni, már háromszor tojt, és a legutolsó kotlását kevesebb, mint egy éve fejezte be. Precízen meghatározta a sárkány méreteit és a pikkelyek vastagságát is. Amikor a sárkány végül előbújt, és levetette magát a szikláról, a varázsló csak kint állt és bámult, és eszébe sem jutott elbújni előle. Ott maradt volna, hogy a fenevad ropogásra süsse. Ért is ez a sárkányokhoz!?

A reggeli fényben nehéz volt megállapítani a sárkány színét, de egészen biztosan nem kék volt. Azt sem tudni, hány tojást tojt, de legalább háromszorosan lehetett annak, mint amekkorának a varázsló számításai szerint kellett volna lennie. A leheletét nem látták (szerencsére), de Taragon nagy összegben le merte volna fogadni, hogy a varázsló ott is összekavart valamit.

Taragon szerint a törpét sem kellett volna elhozni. Tény, hogy a törpe erős: vállban már-már szélesebb is, mint amilyen magas; mondhatni könnyebb átugrani, mint megkerülni. Tekintélyes pörölyt hord a vállán, ez is igaz, és meghökkentően fürgén és hatékonyan forgatja. Azt hinné az ember, a törpék mind egyformák, de ez a törpe valahogy *más*, mint a többi. Nem az a különös, hogy befonva hordja a szakállát és a bajuszát, de az már igenis szokatlan, hogy rózsaszín masnikkal díszíti. A legtöbb törpe koszos. Ez pedig hosszasan fényesíti a pajzsát, azt is csak azért, hogy órákig nézegesse magát benne. Sminkel. Festi a szemét. Púderezki magát, meg ilyesmik. Bodorítja a szemöldökét. Illatos parfümökkel locsolja magát. Taragon csak egyszer pillantott bele a hátizsákjába, és ott olyan holmik voltak, amiket férfiember nem hord. Ugyanakkor tény, hogy Barkochba hasznos. Legutóbb, mikor néhány északi barbár síheder gúnyos megjegyzéseket tett a társaság felcicomázott törpéjére, az nem tett mást, csak a barbár szemébe nézett. Hosszasan. Mélyen... A barbár sietve távozott, társaival együtt. A törpék tökök gyerekek hírében állnak, ha a verekedésre kerül a sor, nem szégyen, ha valakit egy kigyúrt törpe harcos legyőz. A barbárok tán még a haláltól sem félnek, de ez más: Ahogy a törpe nézett, abból egyértelműen látszódott, ő most nem ölni akar... A halál rendben van, de egyetlen barbár sem akar közröhej tárgya lenni, ha történetesen veszít.

Tény, hogy nem akárki képes egyetlen pillantással megfutamítani hat berszerkert, ezt Taragonnak is el kellett ismernie. Csakhogy ez a törpe – *ciki*. Nemcsak az volt ciki, ahogy a törpére néztek a városokban, a fogadóknak, az utakon és a földalatti labirintusokban szembejövő kincskereső kalandozók. A legnagyobb ciki az volt, amit a törpe a legutóbb egy kocsmában művelt: bepasiszott. Nagydarab, sötét szakállú törpe telepedett le melléjük, amolyan tipikus baltás gyilkos fajta. Az arcán csúnya forradás, az egyik szeme hiányzott. Rendelt a társaságnak egy rudnot, és folyamatosan szemezett Barkochbával. Barkochba idegesen vihogott, a bajuszát pödörgette, és láthatóan igyekezett – szokásával ellentétben – minél kevesebbet bőfögni. Taragon és a varázsló némiképp feszélyezve érezték magukat, és talán még meg is könnyebbedtek, amikor a két törpe egymást átkarolva, kacsázó léptekkel megindult a félszemű szobája felé. Nem, nem akarták tudni, hogy azok ketten mit művelnek odabent egymással.

A törpe a varázsló szerint is furcsán, fajtájához képest szokatlanul viselkedett. Taragont viszont seggfejnek tartotta. Azt hiszi magáról, hogy ő a szőke herceg, a megtettesült tökéletesség... Ez a barom csak a kardjában hisz. Azt képzelem, az egy sárkányölő varázskard, és azzal hanceg, hogy az ükapja ezzel aprította a sárkányokat. Könnyen lehet, hogy valóban az ükapjának a kardját hordozza, mert régi fegyverről van szó, hisz egész biztos, hogy több emberöltő óta rágja a rozsdát. Teljesen képtelenség viszont, hogy sárkányölő varázskard lenne... Például azért, mert a sárkányölő varázskardok nem rozsdásodnak meg, ezt még egy ötéves gyerek is tudja. Ez az ormótlan vasdarab ketté fog törni az első sárkánypikkelyen, de 10'Parázs hiába győzködte erről a harcost. Az a tökkelütött feltétlenül sárkányt akar ölni vele. 10'Parázs magyarázott neki a sárkányokról, elmondta, hogy milyen vastag pikkelyeik vannak, és mekkorák a fogaik. Beszélte neki a sárkányok szárnyfesztávolsága és az étrendjükben megjelenő gabonafélék közötti összefüggésekről, beszélt azokról az elméletekről, hogy a sárkányok mekkora terhet bírnak el magukkal a levegőben, beszélt a sárkánylehellet lepárlásával készített, a férfierő serkentésére használt italokról, beszélt az üvegsárkányok kihalásával kapcsolatos Paraseus-féle hipotézisről is, de a szavai akár a falra hányt borsó. A ficsúrt csak a sárkányok megölése, meggyilkolása, lefejezése érdekelte, semmi más. Ez gyakorlatias megközelítés, de az igazi *Tudást* kereső varázsló mélyen megvetette. Lehet, hogy legyilkolhat valaki egy sárkányt, két sárkányt vagy egy tucat sárkányt, de ettől nem fogja megismerni a sárkányokat. 10'Parázs pedig egész életét a sárkányok megismerésére tette fel.

Taragon csak ölni akart, nagy és híres sárkányölő akart lenni, akárcsak az ükapja. (Megjegyezzük, hogy a drakológus, aki több fakultatív tárgyat is tartott az Egyetemen a sárkányok történelméről, illetve a sárkányölő hősökről, még soha, de soha nem hallott Taragon „híres-neves” ükapjáról.) Ugyanakkor a harcos célkitűzése minden realitást nélkülözött, hiszen Taragon híján volt mindennemű elméleti alapnak a sárkányokkal kapcsolatban. Hogy akar valaki szíven szúrni egy sárkányt, ha a sárkányok testfelépítésével kapcsolatban a legjobb indulattal is csak analfabétának mondható?

A legutóbb pedig harminc aranyat adott ki valami gazért egy sarlatánnak, aki azt állította, hogy az sárkányfű, és aki testnyílásait alaposan bedörzsöli vele, az védetté válik a sárkányok leheletével szemben. 10'Parázs részletesen elmagyarázta, hogy ez garantáltan nem sárkányfű, mert annak levelei szélesebbek, recésebbek, és gazdagon éreztek, valamint az is csak tévhit, hogy a sárkányfű bármilyen védelmet nyújtana a sárkánylehellettel szemben. Nevét onnan kapta, hogy füstje hallucinogén anyag, aki mélyen letűdözi, az időnként furcsa dolgokat, akár még sárkánynak látszó dolgokat is láthat maga előtt. Az a világ barma Taragon meg jól bevásárolt vele, és azóta minden nap kengeti magát, így még a pacsulitól lucskos törpénél is büdösebb...

A sárkány, a sárkány! A sárkán viszont fantasztikus volt. 10'Parázs, a neves drakológus egész életét a sárkányok tanulmányozásának szentelte. Több hosszú értekezést írt már a drakológia különféle területein, és némelyik jelentős tudományos visszhangra talált. Számos drakológiai írás hivatkozott 10'Parázs téziseire, és nevét drakológiai körökben – irigyeit leszámítva – kizárólag elismeréssel emlegették. Csöppet sem zavarta, hogy ezidáig még soha életében nem látott sárkányt, kevesen bírtak hozzá mérhetően alapos felkészültséggel a sárkányok terén. A gyakorlati ismereteket nem sokra tartotta, hiszen azok bármikor beszerezhetőek, ha az ember kellő elméleti felkészültséggel bír.

Ilyen sárkányról viszont még soha, egyetlen feljegyzésben sem olvasott. Fejét agancs, és egy furcsa tollszerű valami díszítette. Hatalmas csőréből óriási agyarak lógtak ki, s miközben trillázva énekelt, tokája egészen kidülledt, felfúvódott, s belőle hosszú, hegyes, oldalukon lyukacsos csövecskék csüngtek – azok muzsikáltak. Farka végén a pikkelyek láncszerű valamivé

mutálódtak, a farkok jókora tüskés bunkóban végződött, amit a fenevad röptében összevissza csóvált. Lábaik tekintélyes sarkantyúk díszítették, testét hol pikkelyek, hol tollak, hol ezek különféle átmenetei fedték, amelyek a szárnyakon bőrlebernyegbe, s szárnyak végén pedig éles karmokba torkolltak. 10'Parázs még hosszasan figyelte volna a sárkányt, de társai megszakították a gyönyört. Kétségtelen, hogy egy egészen új, még dokumentálatlan sárkányfajjal áll szemben. 10'Parázs azóta is töpreng, hogy miről nevezze el.

A varázsló már új könyve ünnepelt szerzőjeként látta magát, aki előadást tart az Egyetem legnagyobb termében, és látta, ahogy a drakológia neves professzorai könnyező szemmel isszák szavait.

* * *

Bóbita barlangjában összetekeredve hevert, miközben elméjével végigpásztázta a közelgő kalandorokat. Ezek kétségkívül sárkányt ölni jöttek, bár nem sok esélyük ígérkezik. A harcos egy tőkfej, aki vakon bízik valami ósdi limlomhoz fűződő családi legendában. Meggyőződése, hogy kiválasztott, tökéletes harcos, holott egyetlen tulajdonsága kiemelkedő, a magabiztossága. A varázsló alkalmatlan. Nemcsak sárkányölésre alkalmatlan, ő azok közé tartozik, akik *mindenre* alkalmatlanok. (Kivéve talán az elméleti sárkánytan történetét bemutató, teljesen hasznavehetetlen, de igen hosszú tanulmányok írását, illetve mások hasonló tanulmányainak kritikáját, bírálatát és ízekre szedését.) Nem valószínű, hogy ismerne akár egyetlen olyan varázslatot is, amellyel áttörhetné a sárkány védelmét. A törpe... A törpe elméjébe még Bóbita sem tudott behatolni, róla csak annyit tudott megállapítani, hogy titka van: nem az, akinek a társai hiszik. A törpe nem az, akinek látszik, nem szabad alábecsülni.

Érezte a közelgő elméket, és felkészült a harcra. Tokája behorpadt, a rajta lógó csövecskék lekonyultak, miközben hasa alaposan feldagadt, ahogy hatalmas testét telis-tele szívta levegővel. Hátát felpúposította, csontjai hangosan recsegttek, kattogtak, ahogy kinyújtózott, csapott néhányat agancsával, és megcsóválta a farka végén csüngő tüskés gömböt.

Igen, Bóbita szerfelett egyedi sárkány volt, maga sem tudta, miféle szerzet pontosan. Igen kreatív lehetett, aki fajtájt teremtette, bár nem vette figyelembe azt a tényt, hogy ez a külalak egyáltalán nem praktikus. Hat lábán a sarkantyúk folyamatosan felsértették egymást. A tokájáról lógó lyukacsos csövecskék szép hangot adtak ki, de mindenbe beleakadtak, és ettől nyaka mindig kisebesedett. A tollaktól folyton tüszögött, márpedig testének egy részét nem pikkelyek, hanem tollak borították. Az pedig különösen idegesítő volt, amikor egy-egy meggondolatlan farkcsapás következtében a farka végén lógó tüskés golyóbis lánc a saját agancsára tekeredett, a golyó pedig fejbe csapta. Ezáltal egyetlen elvétett mozdulattal gúsba köthette, és egyúttal ki is üthette saját magát.

Alaposan felkészült a támadásra. Gondosan összetekeredett, hogy alvó sárkánynak látszódjék, de közben ügyelt rá, hogy hogy egy ugrással támadhasson, és villámgyors kitekeredés közben nehogy összeakadjon egymással agancsa, valamelyik sarkantyúja, netalántán a farka végén lógó lánc, vagy egyáltalán bármi más.

Mikor az elmék már nagyon közel jutottak, lehunyta a szemét, és úgy csinált, mintha ütemesen venné a levegőt. Érezte, hogy kalandozók a barlang bejárata mögül kukucskálva figyelik, és terveket kovácsolnak. Érezte, ahogy összpontosítanak, majd egyikőjük számolni kezd, egy, kettő és három.

Kezdődik.

* * *

Vad csatakiáltással rontottak a sárkányra. Taragon rozsdás kardját magasba emelve üvöltött rohamozás közben, míg Barkochba bizonyára valami ősi törpe csatakiáltással próbálkozhatott. Egyedül 10'Parázs nem rohamozott. Hátradobta fehér csuklyáját, kezét előrenyújtva mágikus mintázatot rajzolt a levegőbe, s közben fennhangon kántálta varázslatát.

A sárkány nemrég mintha az igazak álmát aludta volna, de szemei egyszer csak felpattantak, hosszú nyaka hirtelen felegyenesedett, hatalmasra tátotta csőrét. Bóbita a sok beszívott levegőt mindeddig bent tartotta tüdejében, hogy bevethesse a sárkányok talán legfélelmetesebb fegyverét, a leheletét. Vannak sárkányok, akik tüzet lehelnek, vannak, akik villámot, vannak, akik savat köpnek. 10'Parázs tudományos kutatása alapján (vagy inkább azok ellenére) a kalandozók szinte bármelyikre számíthattak. A színes buborékokra viszont egyedül Bóbita készült fel. A vörös sárkányok tudják, hogy leheletük éget. A fekete sárkányok is tudják, hogy savas leheletük mar. Bóbita esetén... Nos, Bóbita egyet tudott biztosan: a sok színes buborék is... csinál valamit. Bóbita leginkább maga sem tudta, hogy a buborékok mit művelnek, de azért általában nagyon kellemetlen volt annak, akin a buborékok szétpukkadtak. Mindig történt valami, de mindig valami más. Volt, amelyik savas, vagy mérgező volt, volt, amelyik sűrű füstöt hozott létre, vagy csak megvakította áldozatát, volt, amelyik mart vagy égetett, volt, amelyik lilára festette a célpontot, és volt, amelyiktől az illetőnek szakálla nőtt. Volt, amelyik néhány lépéssel arrébb teleportálta, de volt, amelyik hirtelen súlytalanná tette, a fejét diónyi méretűre zsugorította, vagy esetleg a páncélját mágnesezte. Lényeg, hogy senki, de senki a világon nem tudta megmondani, mi történik, ha valakit a színes buborékok eltalálnak. Bóbita ennek ellenére általában színes buborékokkal árasztotta el ellenfeleit, ez némiképp meghökkentette vagy összezavarta őket, de legalábbis meglepőbb és hatékonyabb volt, mint bármi más, amire a sárkány képes volt.

10'Parázst látta, hogy a sárkány orrikaiból, csőréből, és a tokájából kilógó csövecskékből előtörő buborékok elárasztották Taragont és a törpét, akik eltűntek a felhőben. Őt is lenyűgözték a színes buborékok. Ehhez hasonló csodát még soha nem látott, és még csak nem is olvasott ilyen sárkányleheletről, ami – a buborékfelhőből kihallatszó üvöltés, ordítás, visítás, ugatás, bőfögés és öklendezés alapján – igen veszedelmesnek tűnt. Kétségtelen, hogy aki a sárkányt megálmodta (10'Parázs egyszer olvasta egy könyvben, miszerint az egzotikus sárkányokat kitalálják, *megálmodják*, és így jönnek létre, és a különösen kreatív vagy különösen betépett emberek nagyon egzotikus és veszedelmes sárkányokat álmodhatnak), igen... figyelemreméltó lehetett. A varázsló már előre várta, amikor majd előadást tart megfigyeléseiről a következő drakológiai kongresszuson, ahol a sok tudós mind-mind megpukkad majd az irigységtől. Ekkor vette észre, hogy elbambulván elszurta a varázslatát; mágiája szertefoszlott, anélkül, hogy bármi hatása lett volna, és 10'Parázs arra ébredt, hogy a sárkány hatalmas szemeibe néz. Kétségbeesetten kezdett új varázslatába.

A buborékfelhőből borzalmas üvöltés egyszer csak felerősödött, és Barkochba a törpe repült ki a felhőből – legalábbis ami megmaradt belőle. Szakállá részben megpörköldött, részben zöld színű csápokká alakult. Pörölyéből virágok nyíltak, ruhái pedig vagy leégtek, vagy elteleportálódtak, porcelánná változtak, vagy egyszerűen csak olyan nagyra nőttek, hogy leestek róla, az egyik bakancsa pedig hosszú lábakat növesztett, és a barlang egyik fal felé mászva gusztustalan ajánlatokat tett mindenkinek. A pucér törpe nekicsapódott egy sziklának, majd elterült, s miközben a varázsló a törpe orrszőrei közül kinövő különös növényt nézte, arra gondolt, hogy a törpe remélhetőleg nincs már életben. Egyúttal tisztázódott,

hogy Barkochba teljesen normális, hetero törpe... *hölgy* volt. A szőrös, bibircsókös, szakállas-bajuszos törpének talán túl bonyolult elmagyaráznia környezetének, hogy ő valójában nő, és láthatóan Barkochba eddig soha nem kezdett ebbe bele, és a jelek szerint már nem is nagyon fog.

Ismét megnyílt a buborékfelhő, Taragon vált ki belőle, és nekirontott a sárkánynak. Nem a kezében felvillanó hatalmas penge volt a különös, hanem az, hogy Taragon egyáltalán nem változott. A buborékok *semmilyen* hatással nem voltak rá, még az arcán elterpeszkedő önelégült mosolya is megmaradt. Bóbita még soha nem találkozott olyan esettel, hogy valaki teljesen immúnis legyen szokatlan leheletére. (Vajon hogyan tehetett szert erre a különös képességre?) A sárkány nem sokat tétovázott, hegyes csőrével lecsapott, egyenesen a harcosra. Taragon arrébb perdült, és a sárkány csőre csak a szikás talajból hasított ki egy jókora darabot. Mire szembefordult a sárkánnyal, annak feje már ismét elérhetetlen magasságba emelkedett, de a szeme sarkából megpillantotta a sárkány farkából kinövő láncon csüngő tüskés golyóbist, amint éppen felé tart. Kétségbeesetten hajolt hátra, és végül egy szinte hihetetlen limbó-mozdulattal tért ki a sárkány farka elől, amely alig egy ujjnyival süvített el felette.

Bóbita mehökkent, hogy a harcos kitér villámgyors támadásai elől, ugyanakkor elképedten meredt a kezében lévő pengére. Az már egyáltalán nem volt rozsdás, hanem fényesen izzott, és a harcos kezét vezetve a sárkány mellkasára irányozta magát. Kétségtelen, hogy egy igazi sárkányölő varázskarddal áll szemben. Nem értette, hogy egy ilyen nagy hatalmú varázsszerszám hogyan juthatott egy ilyen balfék kezébe. Azt sem értette, hogyan kerülhette el a figyelmét, amikor mentálisan végigpásztázta a kalandozókat. Azt viszont megértette, hogy a fejével és a farkával intézett, célt tévesztett csapások következtében teljesen kibillent egyensúlyából. Mindössze néhány szemvillanásra lenne szüksége, hogy ismét harcra kész legyen, de nincs már néhány szemvillanás. Látta, hogy a harcos megszorítja a kard markolatát, és oda céloz, ahol a sárkány szívét sejtí. (10'Parázs tudta, hogy nem minden sárkánynak a mellkasa bal oldalán van a szíve, és az sem biztos, hogy csak egyetlen szíve van, így oktalanság az adott sárkány anatómiájának alapos ismeretei nélkül csupán a bal oldalra célozni. Bóbita viszont azt is tudta, hogy az ő szíve bizony a mellkasa bal oldalán dobog, pontosan ott, ahova a harcos céloz, és sajnos csak egy van belőle.) Az ég világon semmi esélye hárártani a döfést, és tudta jól, hogy pikkelyein úgy hatol majd át a sárkányölő varázskard, mintha azok ott sem lennének. Sajnálta, hogy egy ilyen kretén, mint Taragon fogja megölni őt.

Lepergett előtte az élete. A gyermekkorát szerette a legjobban, ott is azt, amikor még tojás volt. Tojás. A gömbölyded tojáshéj körbevette, megvédte, beburkolta, és jó meleg volt odabent. Ráadásul pont, olyan volt, mint bármelyik másik sárkánytojás, meg sem lehetett különböztetni a többitől. Nem volt benne semmi egyedi. Nem volt csőre, nem volt agancsa, nem lógtak tokájából apró csövecskék (vagy legalább kívülről nem látszottak), és még nem tudta, hogy nem lángcsóvát, hanem színes buborékokat fúj majd. Tojásként nem rekesztették ki, akkor még senkit nem hökkentett meg. Olyan jó volt ugyanolyannak lenni, mint mindenki más!

A harcos vadul szorította a penge markolatát, és célzott, arcán rettenetes, elszánt arckifejezéssel. Nyelvét enyhén kinyújtotta, ahogy közelgett a rettentő pillanat, amikor bűvös pengéjét a sárkány szívébe mártja. Furcsa, gondolta Bóbita, ahogy a halál közeledtével minden lelassul, és egész élete mintha kimerevedett volna. De hogy *ennyire lassú* legyen minden? Ekkor meglátta, hogy mágia köti gúsba a harcost, és a szemében lángoló düh forrása nem a sárkányölés okozta extázis, hanem a tehetetlenség. Bóbita nem sokat tétovázott,

visszanyerte egyensúlyát, és hátrébb siklott, el a gyilkos penge útjából. Ekkor pillantotta meg a varázslót.

Bóbita maga is varázstudó volt, emberi léptékkal számítva igen jelentős hatalommal bírt, bár a sárkányok között varázsereje meglehetősen csenevésznek számított. A harcost mégsem ő bénította meg. Mélyen a varázslóra nézett, aki körül még ott libegtek a nemrég útjára indított varázslat foszlányai. Nem úgy tűnt, mint aki rövid időn belül újabb varázsigét vethetne be. Tekintve, hogy törpe teljesen harcképtelen (vagy talán halott?) volt, Taragont a varázslat legalább fél napig mozdulatlanságra kárhoztatta, a varázsló ereje pedig elfogyott, a csapat esélyei némiképp megfogyatkoztak. Bóbita nem értette. Akármennyire is kelekótya volt a varázsló, *ennyire* nem lehetett hülye, hogy saját társát üsse ki a varázslattal. Ez nem lehetett véletlen.

10'Parázs még mindig remegett, részben a varázslat okozta extázistól, részben attól, hogy élete álma teljesült. Egy sárkány! Egy igazi sárkány! Egy különleges sárkány, amit még soha senki nem írt le! Nem szabad, hogy ezt a csodát valaki csak úgy elpusztítsa. Minden bátorságát összevetve lépett a sárkány felé. Tekintetét rá emelte, és remegő hangon szólította meg. Nem vette észre, ahogy a sárkány tokájából lógó csövecskék mozogni kezdenek, és a levegő lassan, nagyon lassan, de biztosan áramlik befelé a sárkány tüdejébe...

– Csodálatos fenevad! Fenséges bestia! Hosszú utat jártam be, hogy eljussak Hozzád. Kérlek, engedd, hogy tanulmányozzalak, hogy megismerjelek! Kérlek, engedd, hogy megmérjem csillogó evezőtollaid hosszát! Kérlek, engedd, hogy tanulmányozhassam karmaid görbületének mértékét! Kérlek, engedd, hogy megmérjem fenséges ürüléked ásványianyagtartalmát! Kérlek...

Bóbitának elakadt a lélegzete. Ezzel még ő sem tudott mit kezdeni.